

## Colaborarea

### Colaborarea

#### 2 Corinteni 6.1

Cât de înviorător este gândul că întreaga lucrare de evanghelizare este în primul rând o lucrare a lui Dumnezeu! El poate face lucrarea Sa și fără niciun ajutor omenesc, cum ar fi de exemplu întoarcerea la Dumnezeu a lui Saul, care se numește pe sine „cel mai mare păcătos”.

Dar procesele din natură ne arată cum acțiunea lui Dumnezeu merge mână în mână cu munca slujitorilor Săi: Dumnezeu a pus în sămânță un germene de viață: El însuși lucrează creșterea și coacerea. Dar, în înțelepciunea Sa, El a unit ceea ce face El cu hărnicia agricultorului. Acesta trebuie să are câmpul său și să semene sămânța; agricultorul va încerca probabil chiar să ferească sămânța de dăunători. Dar toate celelalte le face Dumnezeu, binecuvântând însămânțările până la coacerea lor, și abia la recoltare este implicat din nou agricultorul.

Dumnezeu începe lucrarea de salvare: El umple inima celor răscumpărați de El cu dragostea Sa și, prin harul Său, Se folosește apoi de cei care se dedică Lui, pentru a face slujba Sa. „Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi...” (2 Corinteni 5.20). Hristos a fost marele Trimis al lui Dumnezeu, prin cuvintele Căruia, precum și prin viața și moartea Căruia, a fost descoperită plinătatea dragostei divine, cum nu a mai fost înainte. Dar cei care Îl urmează au privilegiul să fie uniți permanent și irevocabil cu El, să calce pe urmele Sale și să ducă mai departe mărturia lui Dumnezeu în această lume bolnavă de păcat, care L-a lepădat pe Hristos.

Ucenicii lui Hristos nu au cu toții același dar sau aceeași slujbă. Dar așa cum în armata lui David erau două grupe (1 Samuel 30.24), tot așa fiecare dintre noi aparține fie de cei care pornesc la luptă, fie de cei care rămân la bagaje. Când am înțeles și am recunoscut faptul că noi toți suntem înrolați în una din aceste grupe, atunci devenim și conștienți că nu putem solicita nicio permisie, având în vedere porunca expresă a Domnului către slujitorii Săi. În zilele lui David a devenit un statut faptul că oamenii de la aprovizionare erau tot atât de necesari pentru succesul unui atac combinat ca și luptătorii din frontul de luptă. Tot așa, și noi suntem convinși că vestitorii Evangheliei depind în același mod de susținerea puternică a celor care au de îndeplinit o slujbă mai puțin vizibilă, poate preponderent pe genunchi.

Chiar la începutul relatării din evangheliei ni se spune cum Domnul le-a atras ucenicilor atenția asupra necesității stringente de a vesti Evanghelia. Și astăzi, vestirea harului lui Dumnezeu este atât pentru iudei, cât și pentru națiuni, pe baza morții lui Hristos. Dar cuvintele Sale se adresează atât lucrătorilor de atunci, cât și celor de astăzi: „Secerișul, în adevăr, este mare, dar lucrătorii, puțini; rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său” (Matei 9.37-38).

Când au fost rostite aceste cuvinte, Domnul secerișului era El personal în mijlocul ucenicilor Săi. El însuși era marele Semănător, care semăna Cuvântul și chema la slujbă pe cine dorea El. Și după întoarcerea Sa la cer, El este Domnul secerișului. El dă sămânța și dă darurile. Când lucrarea stagnează, atunci unde este cauza?

Când a trăit El pe pământ, lumea a fost împotriva Lui; astăzi, lumea este împotriva noastră. În orice caz, erau doar puțini cei care se interesau de lucrarea Lui, chiar dacă poporul obișnuit Îl asculta cu plăcere. Dar când după învierea Sa a venit Duhul Sfânt asupra ucenicilor lui Isus, s-au petrecut lucruri mari, încât a fost acceptat de mii de oameni, care înainte Îl lepădaseră, și au fost adăugați la Adunare.

Duhul Sfânt este încă puterea pentru exercitarea darurilor, iar pe câmpul de recoltă este lucru din plin. În zilele de după Rusalii, snopii strânși s-au putut ridica la mii. Și astăzi ar putea fi la fel, dacă împărțim aceste mii la întreaga lume. Dar dacă bucata noastră de ogor nu arată deloc roadă, atunci suntem îndemnați să fim atenți. Este mâna Domnului prea scurtă, ca să salveze? Sau urechea Lui este prea tare, pentru a auzi? Știm că nu este așa. Din pilda despre „cina cea mare” nu rezultă că spre sfârșitul dispensației noastre trebuie să neglijăm străduințele de invitare și strângere: „Ieși la drumuri și la garduri și silește-i să intre, ca să mi se umple casa” (Luca 14.23).

Deci să ne verificăm, dacă nu există vreo lipsă la noi. Unde sunt lucrătorii dispuși să plece în lume, să-și părăsească locuința și să slujească Învățătorului lor? Când câmpiile sunt gata de seceră, dar lucrătorii sunt puțini, care este îndemnul Învățătorului? „Rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.” Să observăm că Domnul nu i-a împuternicit pe ucenicii Săi, datorită urgenței nevoilor, să folosească o autoritate omenească și să ia lucrurile în propriile mâini. El stăruie mai degrabă asupra faptului că El rămâne Domnul secerișului și El nu renunță la dreptul de a trimite lucrători. Dar El apreciază și ascultă rugăciunile celor care văd nevoile. Același martor credincios spune: „Dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ asupra oricărui lucru, orice ar cere, li se va face de la Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 18.19). Cititorul și autorul trebuie să se întrebe cu seriozitate în ce măsură, singur sau împreună cu alții în rugăciune, a așteptat pe Domnul, ca El să spună cine este ales, ca să stea în frontul principal al luptei.

În adunarea din Antiohia nu a rămas nicio urmă de îndoială. S-a descoperit clar pe cine a chemat Domnul la lucrarea Sa (Fapte 13.2). Dar cât de adânci au fost încercările acelei adunări, pentru a recunoaște în toate voia lui Dumnezeu! „Și, pe când slujeau ei Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis...” Ei aveau lucrarea Domnului atât de mult pe inimă, încât au renunțat la unele lucruri bune în sine și la anumite lucruri comode, pentru a-L putea căuta cu toată seriozitatea. Aceasta le-a dat înțelepciunea de a recunoaște apoi indicațiile Domnului, primite prin Duhul Sfânt, ca fiind răspunsul Său. Apoi, din nou cu post și rugăciune i-au lăsat pe Pavel și pe Barnaba să plece la lucrarea la care îi chemase Dumnezeu. Adunarea a luat parte la această lucrare, ceea ce au exprimat și prin punerea mâinilor peste cei doi slujitori. Cum ar fi putut să eșueze o astfel de lucrare? Dumnezeu însuși a condus totul, iar slujitorii Săi s-au dedicat deplin slujbei Sale conform indicațiilor Sale.

În Fapte 14.26, 27 găsim rezultatul binecuvântat. După ce au străbătut Asia Mică, Pavel și Barnaba s-au întors în Antiohia, „de unde fuseseră încredințați harului lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care o împliniseră”. Când au ajuns și s-a strâns adunarea, le-au istorisit tuturor ce făcuse Dumnezeu cu ei și că Dumnezeu deschisese o ușă a credinței pentru națiuni.

La întrebarea: De ce durează dispensația actuală a Evangheliei încă și de ce mai ține Dumnezeu încă ușa deschisă?, există fără îndoială un răspuns: Ca să mai fie mântuiți oameni. Fiecare dintre noi să se întrebe cercetător: „Ce are aceasta să-mi spună mie?”

După ce am ajuns la concluzia de mai sus, și anume că datoria și slujba noastră a tuturor este să-L rugăm pe Domnul secerișului să trimită lucrători în secerișul Său, devine clar faptul că pe de o parte suntem scutiți de lucrarea de a alege noi înșine candidați potriviți pentru slujbă, iar pe de altă parte să-i recunoaștem pe cei pe care El i-a ales.

Este un lucru cunoscut, că nu toți credincioșii au același dar. Dar oare nu putem să ne încredem în Cel care împarte darurile Sale cum dorește El, că poate alege slujitorii potriviți pentru scopurile Sale, pentru ca aceștia să-i slujească într-un anumit domeniu? Aici nu este vorba despre resurse omenești, ci despre ceea ce poate face Domnul secerișului cu un slujitor supus.

O altă confirmare a vocii Domnului în aceste lucruri o găsim în același capitol, unde ucenicii, datorită unei precauții firești, i-au recomandat Domnului să dea drumul unei mulțimi mari și flămânde, pentru ca aceasta să-și cumpere singură cele trebuincioase vieții. Ucenicii au trecut cu vederea faptul că resursele din care trăiau ei înșiși erau suficiente și pentru alții. Puterea care le fusese dată cu scurt timp înainte, era încă la dispoziția lor. Îndemnul: „Dați-le voi să mănânce” nu a pătruns suficient în ei, pentru a-i elibera de gândurile firești, că erau necesari două sute de dinari, ca să poată cumpăra de undeva pâine. Ei au trebuit să învețe că ceea ce posedă Hristos era suficient, iar aceasta le-a fost prezentat într-un mod atât de vizibil, care a întrecut toate așteptările. După ce au fost săturați toți, fiecare ucenic a avut un coș plin cu firimituri, deci mult mai mult decât aveau la dispoziție înainte de hrănirea acelei mulțimi. Fără îndoială, aceasta ne servește spre învățătură. Nevoile omenești nu pot fi niciodată mai mari decât resursele lui Dumnezeu. El poate să ne dea nu numai ceea ce este absolut necesar pentru a ieși din încurcătură, ci să dea în așa fel, încât ulterior să fim mai bine aprovizionați decât am fost înainte. Acest lucru se potrivește în mod deosebit pentru cei care lucrează pe câmpul de recoltă.

Fiind conștienți de necesitatea urgentă a semănatului, se poate strecura un simțământ profund al lipsei unui minimum de echipament fizic, mental și spiritual pentru o astfel de lucrare. Dar și imaginea neajunsului se potrivește în cadrul din Marcu 6. Îndemnul: „Dați-le voi să mănânce” răsună de-a lungul veacurilor pentru îmbărbătarea fiecărui slujitor temător. Să observăm că această relatare se încheie cu următoarea constatare: „Și toți au mâncat și s-au săturat.” Numai Domnul are dreptul să aleagă și să trimită, iar dacă slujitorul își aduce înaintea ochilor aceste lucruri, atunci nimic nu este imposibil.

Mai există o poruncă, la fel de scurtă și decisivă ca și celelalte, pe care dorim să o studiem. A fost dată aceleiași cete mici de Unul, pe care L-au urmat la bine și la greu în timpul slujbei Sale pe pământ. Ucenicii au fost separați pentru un timp de Învățătorul lor prin moartea Lui, dar după învierea Sa au fost din nou uniți cu El. De la lepădarea Domnului de către poporul Său, câmpul a fost extins pe întreaga lume, iar această grupă mică de ucenici trebuia de atunci încolo, până la revenirea Domnului, să formeze celula grupei de lucrători. El urma să-i părăsească și să se întoarcă la tronul ceresc, dar nu fără să le dea o lucrare și asigurarea prezenței și puterii Sale. Recolta rămâne recolta Sa și El spune: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit! Și, iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28.18-20).

Mai întâi să remarcăm faptul că El are „toată puterea”. Puterea lui satan, chiar dacă este limitată, lua amploare în lume, iar slujitorii Domnului urmau să o simtă în curând. Cu această forță, ucenicii veniseră deja în contact, atunci când la porunca Domnului au ieșit, pentru a veni cu vestea că le sunt supuși și demonii. Iar acum, chiar dacă era ascuns de ochii lor firești, Domnul lor rămânea foarte aproape în toate durerile lor până la împlinirea vremurilor. Singura lor responsabilitate consta în a asculta de porunca Sa: „Mergeți”.

Lumea este deci astăzi câmpul. Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu, iar Scriptura ne permite să recunoaștem clar voia Domnului, ca sămânța să fie semănată din belșug. El așteaptă de la noi și o veghere continuă, pentru că „în timp ce oamenii dormeau”, dușmanul a reușit să semene neghină printre grâu. Ce mare îmbărbătare pentru slujitor să știe că El a promis prezența Sa neîntreruptă și puterea Sa pe care o folosește în favoarea lui, de parcă ar fi văzut de ochii lui firești și ar fi un om printre oameni! Dar El posedă acum triumful de a-l fi biruit pe satan și de a fi nimicit împărăția sa, iar vestea aceasta este răspândită peste tot. Dușmanul nostru este deja biruit, iar el știe că timpul său este scurt. Domnul nostru este Biruitorul triumfător, înălțat. Ce îmbărbătare de a merge înainte și de a-i sluji, atât timp cât este viu!

Să facă Domnul ca aceste trei porunci scurte ale Domnului secerișului să ne cerceteze inima, să ne vorbească tuturor, care stăm înaintea Lui ca și slujitori ai Săi! Ceea ce înseamnă ele pentru fiecare dintre noi și la ce lucrare a chemat El pe fiecare în parte, trebuie decis personal între Domnul și slujitorul Său. Dar nimeni nu poate să nu le bage în seamă și să nu le asculte fără să sufere pagubă veșnică.

„Rugați pe Domnul secerișului...” „Dați-le voi să mănânce...” „Mergeți...”

[clickbible.org](http://clickbible.org)